

maafkee ogsaa naturligt for ved Regnskabet. Der er jo heller ikke Noget til Hindrer for, at man kunde finde en eller anden ny Maade, hvorpaa man kunde see at faae Spørgsmaalet løst, selv om vi ikke vedtage Forslaget saaledes, som det nu foreligger; men i den Henseende maatte jeg ønske for Finantslovens Skyld at høre en Uttring af den høitærede Indenrigsminister. Naar vi nemlig vedtage Finantsloven saaledes, som den nu er, uden dette Endringsforslag, som jeg haaber, at den ærede Rigsdagsmand enten vil tage tilbage eller i alt Fald Folkethinget ikke vil gaae ind paa, er det saa ikke nødvendigt, at der igjennem Finantsloven skeer en eller anden Udtalelse fra Rigsdagens Side, der kan reservere os vor Ret til den her omhandlede Sum. Sagen er nemlig den, at naar vi antage, at de 8 Tønder Guld laae i Kongerigets særlige Kasse, saa vilde deraf følge, at Beregningen af den calculerede Rente af Kassebeholdningen idetmindste maatte være 24,000 Rd. større, end den nu er, det vil sige, istedetfor at Renten nu er 75,000 Rd., vilde den altsaa blive henved 100,000 Rd. Naar man nu kun opfører som Indtægt af Kassebeholdningen 75,000 Rd., vil man saa ikke, dersom Regjeringen ikke udtrykkelig udtaler det, deraf kunne udlede, at vi selv havde anerkjendt, at de 800,000 Rd. ikke skulde være indflydt i Kassebeholdningen. Jeg, for mit Vedkommende, vilde ansee det for tilstrækkeligt, naar Ministeren udtalte, at han efter Alt, hvad der er foregaaet, anerkjender, at der ikke fra Rigsdagens Side indeholdes nogensomhelst Aerkjendelse af det Rigtige i, at de 800,000 Rd. ikke ere indflydte i Kongerigets særlige Kassebeholdning, uagtet vi ikke ved Beregningen af Kassebeholdningens Renter have taget noget Hensyn til Renteindtagten af disse 800,000 Rd. Dersom det Svar, jeg faaer, ikke skulde være tilfredsstillende, da maa jeg ganske vist være af den Formening, at dette Punkt kunde fortjene en Overveelse fra Thingets Side imellem den 2den og 3die Behandling, og jeg haaber, at man da meget let vil kunne blive enig med Regjeringen om at indføre en eller anden Sætning i Finantsloven, hvorved en Reservation kunde blive tagen,

som gif ud paa, at man, ved kun at beregne Renten af Kassebeholdningen til 75,000 Rd., ikke har anerkjendt, at den ikke ogsaa burde have været beregnet af de omhandlede 800,000 Rd.

S. Sage: Jeg troer rigtignok ogsaa, at man af formelle Grunde maa stemme imod det stillede Endringsforslag; thi det er noget aldeles Usædvanligt, at vi i Finantsloven opføre Kassebeholdningen. Da Spørgsmaalet om denne Sums Dypgjørelse knytter sig til Spørgsmaalet om Fællesstatens og de enkelte Landsdeles indbyrdes Forhold, troer jeg, at Rigsdagen ogsaa af den Grund maa forfaste Forslaget, da vi ikke ere berettigede til igjennem Finantsloven at gjøre vore Anskuelser om saadanne Forhold gjældende. Med Hensyn til Realiteten af Spørgsmaalet skal jeg tillade mig et Par Ord, da jeg ikke ganske kan dele deres Anskuelse, som hidtil have udtalt sig om Sagen. Jeg veed meget vel, at det er et overordentligt indviklet Punkt, som der her er Spørgsmaal om; men netop derfor troer jeg, at Forsamlingen vil høre de Tvivl, der i saa Henseende kunne reises. Det er vist nok, at Dypgjørelsen af Finantsregnskabet for 1855—56 stiller sig noget anderledes end Spørgsmaalet om de fremtidige Finantslove. Jeg kan derfor meget vel dele den Anskuelse, at Kongeriget tilkommer den Sum, som her er Tale om, medens jeg kan have Tvivl, om det er den rette Fremgangsmaade at lødne Forholdet for Fremtiden paa den Maade, som er foreslaaet her af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgtreds (Tscherning). Man vil see, at Spørgsmaalet væsentlig vil være det, om de enkelte Landsdeles Indtægter overstige de calculerede, og Udgifterne ikke overstige de ligeledes calculerede eller omvendt, og paa den anden Side, om Fællesmonarchiets Indtægter og Udgifter i det Hele taget stille sig i et gunstigt Forhold eller ikke. I Finantsloven for Fællesmonarchiet, der er vedtaget for 2 Aar, er vedtaget en Sum, der bestemmer, hvad de enkelte Landsdele skulle bidrage til Monarchiet. Det er paa een gang en Evang imod og en Vetryggelse for de enkelte Landsdele. Nu er det vel saa, at man meget vel, naar Indtægterne ere højere, end